

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 16.

Den 15. August 1898.

47de Jargang.

Tale af Ældste Orson F. Whitney,

holdt i Salt Lake City den 8. Maj 1898.

(Fortsat fra Side 230.)

Profeten lærte det Princip at være taalmodig under Forurettelse. Og det er dette, som hæver Mennesket op over andre Mennesker. Naar Nogen krænke os, da bringe de os i Gjæld til dem, og denne Gjæld vedbliver at eksistere, indtil vi betale den tilbage ved en gjengjældende Handling. Men Menneskene ville sige, som jeg har hørt dem sige: „Derjom jeg skulde gjengjælde Ondt med Godt overfor denne eller hin Person, da vilde han ikke paastjønne mit Motiv; han vilde anse mig for at være taabelig og naragtig og mene, at jeg derved indrømmede, at han havde Ret, og at jeg havde taget Fejl og havde fortjent Alt det, som han havde gjort.“ Ja, hvad saa, selv om han skulde tænke saaledes? Hvad gjør det, at nogle Mennesker ere saa indstrænkede, at de ikke kunne paastjønne en ædelmodig Handling? Det er ikke alene for den Virkning, det skal have paa dem, som I lære at praktisere den gyldne Regel; det er ogsaa for den Virkning, det har

paa Eder selv. I kunne ikke stride fremad, derjom I hade Eders Medmennesker. I kunne ikke tiltage og vokse, i det Mindste ikke saa hurtigt, derjom I opelste Bredens, Misundelsens og Uenighedens Følgeser. Herren ønsker, at I skulle holde Eder fra disse Ting, for at I kunne stride fremad og blive ham lig. Hvad betyder det derfor, om Eders Motiver blive forstaaede eller ikke. I ere ikke de første, som ere blevne misforstaaede i denne Henseende. Virkningen, som det vil have paa Eder og paa mig, kan ikke blive andet end god, derjom vi tilgive dem, som have forurettet os, og bestræbe os paa at elske vore Fjender; thi jeg tror, at endog saa dette er muligt, derjom Planen, hvorpaa vi staa, er høj nok. Derjom vi erindre, hvem og hvad vi ere: at vi ere sendte til denne Verden for at lære og udøve Sandheden; at vi, beklædte med det hellige Præstedømme, kom her for at blive Frelserne for Menneskene og for at administrere

i Fredens Evangelium; dersom vi erindre, at vi have været udvalgte til at følge Guds Lam, hvorhen han end monne gaa, kunne vi da ikke forsvare og praktisere de Principper, som han forkyndte, og som han døde for? Dersom vi ikke kunne det, hvilken Ret have vi da til at kalde os selv hans Disciple? „Følg mig,“ sagde han. „Vil Nogen komme efter mig, han fornægte sig selv og tage sit Kors og følge mig.“ „Fader, tilgiv dem; thi de vide ikke, hvad de gjøre.“ Dette var Grunden til, at han kunde praktisere Princippet; han erkjendte, at det i vid Udstrækning var Uvidenhed, der hindrede Menneskene i at gjøre Ret. De vare ikke tilfulde bekendte med Resultaterne af en daarlig Fremgangsmaade. Selv de Mennesker, som myrbede, forstod ikke fuldstændig, hvad de gjorde. Han kunde huses over deres Uvidenhed, og han hævede sig selv ved et retskaffent Liv saa højt, at han kunde sige og ikke alene sige, men sige: „Fader! forlad dem; thi de vide ikke, hvad de gjøre.“ Han kom for at lide for deres Skyld, og han var villig til at lide. Og han har jagt til os i disse sidste Tider: „Sag, Herren, vil forlade, hvem jeg vil forlade; men af Eder fordres det at tilgive alle Mennesker.“ Hvorfor? Fordi Gud ønsker, at vi skulle stride fremad og blive ham lig. Vi kunne ikke gjøre dette med Had i vore Hjerter. Den eneste Maade, hvorpaa vi kunne gjøre det, er ved at have Kjærlighed i vore Hjerter med Venlighedens, Edelmødighedens og Barmhertighedens Følelser. Derfor er det, at det fordres af os, at vi skulle praktisere disse skønne Dhyder.

Joseph Smith, den tredie store Lærer, lærte, som jeg allerede har jagt, de samme Principper. Han bragte paany Kundskab om den sande og levende Gud til Verden. Menneskene havde atter forglem

den sande Gud, og hvorledes de skulde tilbede ham. Ja, midt i denne Tid, hvor den saakaldte Kristendoms Lys har vundet en saadan Udbredelse, have Menneskene virkelig forglem, hvad der for Martusfinder siden blev lært angaaende Staberens Personlighed. De tilbade ham atter som et Væsen uden Begeme eller Dele, der kunde findes i Solen, Maanen, Stjernerne, Blomsterne og Træerne samt i alle Naturens Tilfjendegivelser. Og saaledes er han jo ogsaa i en vis Forstand. Ved sin Mand findes han i alle disse Ting, den Mand, der behjæper ethvert Menneske, som indkommer i Verden. Solens Lys? Ja. Maanens Lys? Ja. Stjernernes Lys? Ja, enhver af disse Tings Lys; thi Lysen har ligesom Sandheden kun et Udpring, nemlig Gud. Men vi maa ikke forveksle Guds Mand med Guds Person, vor Fader i Himlen, han, som skabte Mennesket i sit eget Billede, som Moyses lærte Israels Børn; han, som var sin Søn, Jesu Kristi udtrakte Billede, som var i en Mandes Stikelse, og som tillige med Andre lærte denne Sandhed til Verden. Saaledes var den Gud, som Menneskene skulde tilbede. Men de tilbade ham ikke, da Joseph Smith fremkom for atter at aabenbare ham og give Oplysninger om ham. Den Strid, som herskede blandt de forskjellige kristne Sekter, forvirrede ham i en saadan Grad, at han ikke sluttede sig til nogen af dem; den Ene sagde: „Dette er den rette Vej,“ og den Anden sagde: „Her er den rette Vej,“ „Se, her er Kristus,“ „Se, der er Kristus.“ Derimod henvendte han sin Opmærksomhed paa Bibelen, som indeholdt Guds Ord. Han læste i Jakobs Brev: „Dersom Nogen af Eder fattes Visdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne og bebrejder ikke, saa skal den gives ham.“ Han fandt ikke der noget om,

at han skulde gaa til denne eller hin Mand, til denne eller hin Kirke, men derimod, at han skulde gaa til Gud, henvende sig direkte til sin himmelske Fader og bede ham om Visdom. I sit Hjertes Enfoldighed adlød han dette Bud, og medens han bad i Skoven nær sin Faders Hus, blev et herligt Syn aabnet for ham. Forst blev han dog overvældet af en ukjendt Magt, som havde en saadan Indflydelse over ham, at den bandt hans Tunge og søgte at tilintetgjøre ham, men han vedblev at anraabe Gud, indtil han saa et Lys over sig, klarere end Midt-dags-Solens Skin, der lig en Søjle neddalede, indtil den hvilede paa Trætoppene. Midt i denne saa han to Personer, som havde Mands Stikkelser; en af dem kaldte Joseph ved Navn og jagde: „Denne er min elskelige Søn, hør ham.“ Derjom Joseph Smith før havde tvivlet, kunde han da nu fra dette Øjeblik af tvivle om, at hans Fader i Himlen var i en Mands Stikkelse, fuldstændig ligesom den Herre Jesus Kristus var i en Mands Stikkelse? Nej, det var jo lige saa tydeligt for ham som Dagslyset; thi han havde jo haft Syn for Sagen lige for sine egne Øjne. Det blev sagt ham, at han ikke maatte slutte sig til nogen af Kirkerne; thi Gud var i Færd med at grundlægge sin Kirke paa Jorden, og han — denne Dreng — var udkaaret til at udføre et stort Værk for Gud i denne sidste Husholdning.

Saaledes blev Joseph Smith kaldet. Han lærte paany, at Gud havde en Mands Udseende, og at Mennesket var skabt i Guds Billede, og han forkyndte de Principper, som indeholde Retsærdighed, Barmhjertighed, Kjærlighed og Tilgivelse. Derfor siger jeg som En af dem, der tror paa ham som en Guds

Profet: Døm Træet efter dets Frugter. Være saadanne Mand, som ikke ere inspirerede af Gud, Menneskene at elske hverandre, at tro paa Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, Moses Gud, Jesu Kristi Gud, at være kjærlige, oprigtige, dydige, at elske og tilgive og gjengælde Ondt med Godt? Nej, de gjøre ikke. I maa kjende Træet paa dets Frugter. Man sanker ikke Bindruer af Torne eller Figener af Tidslær. Og dersom Menneskene leve nær til Gud og lære og praktisere hans Tjeneres Lærdomme, da følge de i deres Frelseres Fodspor; de følge ikke det Onde, og Joseph Smith gjorde det ikke heller. Han lærte de samme Sandheder, som Profeterne for ham havde lært, og han gif endnu videre end dem. Ja, thi denne store Bevægelse, der fejlagtig benævnes „Mormonismen“, er lig en mægtig Bølge, der ruller op paa Historiens Strandbred, bestemt paa at affætte et højere Mærke end nogen Bølge, der er gaaet forud for den. Joseph Smith lærte Menneskene at se op mod Himlen og fatte Begrebet om en Gud i et Menneskes Stikkelse. Han lærte dem, at de kunde blive lig deres Fader og Gud, som var en „ophøjet Mand“. Og hvad er vel mere naturligt og fornuftigt? Forvente I Forældre ikke, at Eders Børn skulle blive Eder lig? Eller forventer I, at Eders Børn skulle blive Andet end Mænd og Kvinder? Nej. I Mænd ville se Eders Sønner blive Mænd, og I Kvinder ville se Eders Døtre blive Kvinder. Saaledes se vore himmelske Forældre ogsaa ned paa denne Verden, dette Skolehus, hvorhen deres Børn ere sendte for at blive opdragede, forventende, hvad Joseph Smith lærte som en Sandhed, at deres Børn ville blive ophøjede, dersom de vedblivende tage den rette Kurs, indtil de selv skulle

blive guddommelige Væsner, værdige til at staa paa det samme Trin, hvorpaa deres Fader og Moder i Himlen staar.

Joseph Smith lærte ogsaa det store Princip om universal Frelse. Jesu Kristi Evangelium frelser alle Menneſker, men det frelser dem overensstemmende med deres Fortjenester, i forskjellige Grader af Herlighed. Sandt nok er der nogle Undtagelser. Der er Nogle, som ikke kunne frelses, fordi de ikke ville modtage Sandheden, eller som, rettere sagt, efter at have modtaget den kaste den til Side og forfættelig trampe paa den. Menneſker, som vide, at en Ting er Sandhed, men som ikke ville modtage eller efterleve den, kunne ikke frelses af denne Sandhed. Menneſker, som ere saa forhærdede, at de fuldstændig forkaste Lys og Kundskab, vidende, at det er Lys og Kundskab, kunne ikke blive forløste derved; thi de anbringe sig selv udenfor Forløsningens Grænse. Men er der mange, som ville gjøre dette? Jeg har den Overbevisning med Hensyn til Menneſkeslægten, at den største Del af Menneſkene vilde, dersom Sandheden blev dem tilbudt, adlyde den enten fuldt ud eller en Del deraf, at de ikke vilde trodse Gud, vidende, at han var Gud, eller forkaste hans Sandhed, vidende, at det var hans Sandhed. Af denne Grund sagde Frelseren: „Fader, tilgiv dem; thi de vide ikke, hvad de gjøre.“ Men de, som vide disse Ting, ere langt mere alvorligt stillede. Gud er barmhjertig overfor Uvidenhed. Gud kan ikke se paa Synd med Overbærenhed, men han kan bære over med menneſkelige Svagheder. Han kan ikke forliges med Synd. Han frelser os fra vore Synder, ikke i vore Synder, og han har indstiftet Midler, ved hvilke vi kunne blive vore Synder kvit. Han befaler os at tro, at have Tro, at omvende os fra vore Synder og faa dem

afvaskede ved Daaben, ved at blive ned-sænkede — begravede — i Vandet og blive bragte op ud af Vandet i Lighed med hans Fødsel og Opstandelse. Og ikke det alene, men det fordres af os, at vi skulle praktisere Alt det, som Gud aabenbarer. Dette er den celestiale Lov — at leve ved hvert Ord, som udgaar fra hans Mund; ikke at udtrage dette eller hint Princip og sige: „Dette er mit Evangelium“, men lytte til ham og hans Tjenere, som bære det hellige Præstedømme, og følge dem og adlyde dem; thi de ere Guds Drakler og tolke hans Ord. Dette er den celestiale Lov. I behøve ikke at forsøge paa at gjøre det anvendeligt alene paa en enkelt Ting, thi det gjælder enhver Ting, som det er befalet os at udføre. Hensigten med, at vi ere her, er at lade os vise, hvor vidt vi ville udføre det, som Herren fordrer af os.

Og hvad er i Bente for dem, som adlyde denne celestiale Lov? Det er dem, som tilhøre det celestiale Rige, hvis Herlighed er lig Solens, der straalere paa Firmamentet. De, som modtage Evangeliet i Kjødet, naar det bliver tilbudt dem, som efterleve dets hellige Principper, og som ere trofaste indtil Enden, de ere frelste, forløste og ophøjede ved det. De gaa ind i det celestiale Rige for at nyde Glæden af at være i Gud, deres Faders Nærværelse. De ere blevne celestiale, og deres Herlighed er Solens Herlighed. Alle Ting ere deres, og de ere Kristus, og Kristus er Guds. Men de, som forkaste Evangeliet her og udsætte Tiden for deres Frelse, og for hvem der skal prædikes i Aandeverdenen, hvorhen deres Aander ville gaa ligesom Antediluvianernes Aander, de, som bleve ødelagte af Floden, og for hvem Kristus gif bort og prædikede i Aanden, endog til „Aanderne, som vare i Forvaring“, de, som

udfatte Tiden for deres Frelse og tænkte, „vi ville nyde Livet nu, og saa kunne vi adlyde Evangeliet senere,“ de ville blive straffede for deres Ligegyldighed, og efter at de have udstaaet Straffen og følt, hvad de have tabt, ville de blive frelst — ikke i det celestiale Rige, men i et lavere Rige, det terrestiale. Forskjellen paa det celestiale og terrestiale Rige er lig Forskjellen paa Maanen, der regjerer om Natten, og Solen, som er Dagens Konge. De hedenske Nationer, der aldrig have hørt Evangeliet og som følge heraf heller ikke have ihndet imod det, ere ogsaa Arvinger til det terrestiale Rige. Men de, som forkaste Evangeliet i sin Helhed — hvad bliver der af dem? Der er skrevet, at de ville blive nedstyrtede til Helvede; Morderne, Døgnene, Troldkarlene og Stjorlevnerne. De ville kort sagt blive fordomte. Men de ville kun blive domte i Forhold til deres Synder. Selv for dem er der Haab, efter at de have „betalt den sidste Hvid“. De ville blive straffede, som alle Mennesker ville blive for Forsømmelse af deres Pligter og for Overtrædelse af Guds Love; men efter at de ere blevne tilstrækkeligt straffede, ville de komme ud fra Fængslet og indgaa til en Herlighed, paa hvilken Himmelenes Stjerner tjene som Forbillede.

Joseph Smith lærte denne store og mægtige Lærdom. Han forkyndte atter en gammel Sandhed; thi Apostelen Paulus havde ogsaa talt angaaende dette; alligevel havde Menneskene tabt Kundskaben, hvilket han sigter til, naar han siger: „En Herlighed er Solens Glans, en anden Maanens Glans, en tredje Stjernernes Glans; thi en Stjerne overgaa den anden i Klarhed. Saaledes er og de Dødes Opstandelse.“

Brødre og Søstre, vi, som ere Sidste-

Dages Hellige, vi, som ere Efterfølgere af Jesus Kristus, af Joseph Smith, Brigham Young, John Taylor og Wilford Woodruff og af Apostlene og Profeterne, som Gud har stillet over os til at vejlede og lære os, vi ere berettigede til den højeste Herlighed af dem alle — den celestiale Herlighed, dersom vor Fremgangsmåde bliver bestaaende. Men dersom vi skulle erholde denne, maa vi ikke leve paa den Maade, som Verden lever; vi maa leve efter ethvert Ord, der udgaar fra Guds Mund; vi maa være villige til at gjøre Opofrelser, ja, endogjaa saa store Ofre som Abraham, der skulde opofre sin Søn, hvis Herren vilde fordre det. Dette er Nøglen til det celestiale Rige — Lydighedens Princip, som indbefatter mange og store Opofrelser. Det er, hvad der gjør Vejen trang og Porten snæver, og som forarsager, at Saa finde den; thi vore Hjerter hænge saa meget ved denne Verdens Ting, og vi elske at blive hædrede af Menneskene; vi elske Verden; vi elske Fornøjelse; vi boje os for disse Ting og tilbede dem, ligesom Israael tilbad Guldkalven; vi kunne ikke have og have i alle Tilfælde ikke altid vore Tanker henvendte i Tilbedelse af den uhyrlige Gud. Paa Grund heraf staa mange af os i Fare for at miste den celestiale Herlighed. Men Gud give, at Alle, som ere gaaede paa Afveje, hvis der findes Saadanne, maa staa ind paa den rette Vej — den snævre Vej — og tjene Gud med oprigtige Hjerter, med hele deres Magt og Styrke. Lad os ikke stusse Himlene, som have udsendt os til at være Lærere, Eksempelgiverer og Frelserer for Menneskene. Og naar Tiden oprinder, da vi skulle iflædes med Fuldkommenhed, som Faderen har forudbestemt, at vi skulle, gid vi da ikke maa blinke som Stjer-

nerne eller straaale som Maanens matte Skin, men gid vi maa glimre som Solen, naar den straaaler i hele sin Majestæt i Middagsstunden, som Ind-

byggere og Borgere i det celestiale Samfund, vor Guds herlige Rige. Amen.

(Deseret News.)

En stor Hungersnød.

Det andet Aar, i hvilket Pionererne besad disse Dale, frembød i flere Henseender endnu flere Uanseligheder end det første, idet det ikke alene mislykkedes at frembringe bedre Livsbetingelser, men Folket var ogsaa mindre forsynet med Proviant end nogen Sinde før, hvilket, i Forening med den forøgede Befolkning, nødvendiggjorde et mere alvorligt Syn paa Tingene. Man forsøgte forskjellige Hjælpemidler, men ingen af disse frembragte, som det let kan forstaaes, noget Resultat af afgjørende Betydning. Det var en Prøvelsens Tid, meget større, end Forfatteren, og jeg tror heller ikke nogen Anden, vilde være i Stand til at beskrive, selv om de havde levet her paa den omtalte Tid. Det har mange Gange været fremstillet for mig paa en fragmentarisk Maade; men medens det i Almindelighed omfatter nogle af Rædslerne, er der dog Noget, som siger mig, at meget mere forbliver skjult bag den gjorte Fremstilling. Den bedste Beretning, som jeg har været i Stand til at finde herom i en kortfattet Form, findes i første Del af Whitneys Historie, som, uden at tage megen Plads op, giver en god Fremstilling. Vi ville giengive denne Artikkel her:

„Men nu kom en Hjemsogelse, som var endnu mere frygtelig, eftersom den var ganske uventet. I Maj og Juni Maaned i Aaret 1848 kom Myriader af disse Udelæggere, en hel Arme, som

medbragte Hungersnød og Fortvivlelse; de rullede i sorte Legioner ned ad Bjærgsiderne og angreb de grønne Marker. De spæde Spirer bleve et let Bytte for deres grusomme Graadighed. De sejede bogstaveligt enhver Ting foran sig. Hungersnøden med alle dens Rædsler syntes at stirre de fattige Nybyggere i Røde. I de nordlige Dele af Landet var Situationen omtrent den samme; dog vare Græshoppernes Udelæggelser ikke saa store ved Brownville langs med Weberfloden.

Med Fortvivlelsens Energi rejste hele Samfundet, Mænd, Kvinder og Børn, sig for at bekæmpe og om muligt drive deres rovbegjærlige Fjender tilbage. Nogle gik igjennem Markerne og dræbte Græshopperne, men afl samtidig nedtraadte de de spæde Spirer; Andre gravede Grøfter rundt omkring deres Ejendomme, ledede Vandet ind i dem og drev Myriader af disse sorte Fraadser ud deri og druknede dem. Atter Andre drev dem tilbage med Knipler og Koste eller brændte dem ved at sætte Ild paa Markerne. Men alligevel kunde de ikke faa Magt over dem. Græshopperne havde haft for megen Fremgang, sørend Situationens Alvor blev opdaget, og til Trods for Alt det, som Nybyggerne gjorde, var Haabet om en Høst tilintetgjort og med dette tillige Haabet om at leve.

De bleve dog frelste. De betragtede

det som et Mirakel, netop saadan et Mirakel, som isølge de klassiske Traditioner frelste gamle Rom, da Strigene fra Gjøssene vækkede den slunrende By, tidsnok til at drive de angribende Galler tilbage. Midt under Ødelæggelsen, da det saa ud, som om Intet kunde hindre den, viste der sig store Flokke af Maager, som flydte Luften med deres hvide Binger og klagende Strig, og de slog sig ned paa de halvt ødelagte Marker. Først saa det ud, som om de km kom for at tilintetgjøre det, som Græshopperne havde levnet. Men det viste sig snart, hvad deres egentlige Hensigt var. De kom for at fortære Ødelæggerne. Hele Dagen igjennem flydte de sig selv, og naar de bleve mætte, spiede de dem ud og tog atter fat, indtil Græshopperne vare ødelagte og Foket frelst. De fra Himlen sendte Fyde vendte da tilbage til Havets Der, hvøfra de kom, efterladende det taknemlige Folk til Udgydelsen af Glædetaar over deres vidunderlige Frelse."

Til at begynde med saa det ud, som om Folket skulde blive vant til alle Slaas haarde Tider, sørend det tillodes dem at nyde Medgang, og saaledes har det vist sig at være Tilfældet. Den ene Ulfke, for at omskrive „Hamlet“, træder den anden i Hælen; saa hurtigt følge de. Og sandt der ingen Frafald Sted, som er værd at omtale, og der klagedes ikke saa meget som nu, hvor vi ere velforhærede, og hvor Velstand tilsmiler os i alle Hjørner. Folkets hærdede Erfaring sammenbandt dem og fremholdt stedse os dem det hellige Forbund, ved hvilket deres Livsarbejde har været tilmaalt og velsedt, lige saa meget som Velstand og Rigdomme have tjent til at opbygge og bevirke en Adskillelse i mange Tilfælde.

Der hengik lang Tid, før der var

Brødstof nok til at sætte Folket i Stand til at je paa deres Stilling med Tilfredshed, og forend den Tid kom, var der uden Tvivl mange sorgfulde og frygtelige Timer. I et af disse Aar, da Bamselighederne med at skaffe Føde havde naaet en saadan Højde, at det saa ud, som om Erfaringerne fra 48 skulde gjentage sig, kom Præsident Young til Undsætning paa en saa virksomfuld og dog saa stille Maade, at Lærerne af »the Instructor« næppe ere bekendte med det. (Jeg fik denne Underretning fra Præsidentens økonomiske Forvalter paa den Tid, S. G. Park, som var ene om at forsøge de Midler, hvormed Planen gjennemførtes.) Der var allerede paa den Tid den største Trang, men et profetisk Øje kunde se, at det Værste var endnu i Vente. Der var endnu lidt Mel til Salgs i Butikkerne og enkelte andre Steder, men det holdtes i en saadan Pris, at der for Majoriteten slet ingen Chancer var for at erholde Noget. Da var det, at Præsident Young bad Broder Park tage nogle Penge, som han havde betroet ham, og opkjøbe alt det Mel, som han kunde finde til Salgs, anbringe det paa et sikkert Sted, og naar som helst han fik Underretning om, at det var nødvendigt, skulde han afhjælpe Nøden uden Betaling. Han maatte ikke sælge et eneste Pund for nogen som helst Betaling, og ingen Familie eller Medlem af samme maatte favoriseres — selv Præsidentens Familie var ingen Undtagelse — mere end nogen Anden under de samme Omstændigheder. Ved Hjælp af disse Midler bleve mange Videlser undgaaede, og i nogle Tilfælde blev maasse selve Hungerdøden holdt udenfor. Efter som dette ikke er noget Fantasi-billede, viser det den store Folkeleder i et nyt Lys, der maa være ukjendt endog saa for dem, som

vare vel bekendte med ham; det illustrerer en Karakter-side, som, forenet med de mere strænge og alvorlige Egenstaber af Livet, gjør Mennesket en passende

Forbunds-fælle af dem, hvis Navne ere af „de ædle, udsødelige Faar, som ikke fødtes for at dø“.

(S. A. Kenner i Juvenile Instructor.)

Den 15. August 1898.

En Ældres Vidnesbyrd.

For kort Tid siden udsendtes der fra Standfords Universitet i Kalifornien nogle Breve med det Formaal for Dje at indhente Oplysninger om nogle personlige Erfaringer, der kunde afgive særlige Beviser paa et guddommeligt Forshys Styrelse. Følgende blev indsendt fra en Ældste i Utah:

Coaville, Utah, den 17. Marts 1898.

Mr. Newell Harris Bullock,

Standford Universitet, Kalifornien.

Vrede Herrel

Paa Opfordring af Dr. J. E. Talmage ved Universitetet i Utah vil jeg med Glæde give en Beretning om, hvad jeg anser som en mirakuløs Tildragelse, der tilbrog sig indenfor min personlige Erfaring, og som jeg betragter som et Bevis paa Forshynets Styrelse. I Foraaret 1885 blev jeg ligesom mange andre unge Ældster i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, til hvilken jeg hører, kaldet til for en Tid at forlade Hjem, Venner og Familie for at hellige min Virksomhed til Guds Værk, der har til Hensigt at bringe hele den menneskelige Familie Fordele. Manden af vor Kirke lærer, at dens Medlemmer, som have modtaget Guds Ord for Intet, bør meddele Andre det for samme Betaling. Det faldt i min Lod at arbejde iblandt de Indfødte paa Ny-Zeeland, og sammen med dem tilbragte jeg lidt over tre Aar af mit Liv. Jeg blev bestykket til at arbejde i et Distrikt ved Navn Tauranga eller Rotorua i Overflødighedens Haabngt. Uden Tvivl er De bekendt med Beretningerne om Mount Taraweras stor vulkaniske Udbrud, hvilket fandt Sted den 10. Juni 1896, og efter som jeg opholdt mig der paa den Tid, er jeg velbekendt med alle Omstændighederne. Dette Bjerg er beliggende ved Kysten af Søen Rotomahana (Den varme Sø).

Efter at have tilbragt ca. ti Maaneder i disse Omgivelser og efter at have gjort de Indfødtes Bekendtskab og være bleven bekendt med deres forunderlige Sprog, fattede min Medarbejder i Missionen og jeg den Beslutning at besøge de blegrode og hvide Terrasser, som Naturen har dannet i Nærheden af Rotomahana. Mange Turister fra alle Verdensdele besøge dette Sted paa Grund af dets Skønhed og for at nyde Gavn af Vandets helbredende Egenstaber, som er gode for Rheumatisme osv. I et lille Landsted, kaldet Wairoa, beliggende ved Kysten

af en smuk Sø, har jeg ofte modtaget Forplejning af de Indfødte, der blev hvedt paa en simpel, men hjertelig Maade. Regjeringen har oprettet en Skole her for de indfødte Børn, og der er to store Turist-Hoteller, som indehaves af Europæere. Wairoa er Endestationen for Postforbindelsen, og her fra dette Sted føres Turisterne i Kanoer ni eller ti Mil over Søen til Terrasserne.

Vaadrejsen udføres ved Hjælp af indfødte Vejledere, og Omkostningerne for hver Person ere fem og thyve Shillings. De Indfødte havde lovet at ville føre os over Søen, naar som helst vi ønskede det. Ca. 150 af Landets Beboere levede paa den anden Side af Søen, og dem ønskede vi at besøge i den Hensigt at prædike for dem. En af de første Dage i Juni Maaned 1886, vistnok den femte, besøgte vi atter de Indfødte i Wairoa med den faste Bestemmelse at tage over Søen og tilbringe nogle faa Uger hos Folkene hinsides denne for maaske at omvende nogle af dem og ligeledes tage en Tur til de smukke Terrasser, som vi længtes efter at se. Men til vor store Overraskelse fandt vi, da vi ankom til Wairoa, at Folket lagde helt andre Følelser for Dagen overfor os, end vi nogen Sinde tidligere havde bemærket. Paa denne Tid indtraf der tilfældigvis en „Tangi“ eller en Fest. Anledningen dertil var et Dødsfald, som havde fundet Sted iblandt dem, og mange Gæster vare nærværende. Man lægger Mærke til hos dette Folk, at jo flere af dem der er samlede, desto mere gjæstfri ere de, og desto bedre Lejlighed er der til at prædike; jeg ved dette, fordi jeg tidligere har været Vidne til flere af deres „Tangis“. Vi bleve derfor meget overraskede ved den fremmede Modtagelse, som de gabe os ved denne Lejlighed.

Det var kun ved Indsyndelse af nogle faa Medlemmer af vor Kirke, som vare til Stede iblandt de Besøgende ved Festen, at det blev os forundt at blive Matten over. Vi havde ingen Lejlighed til at prædike; ej heller blev det os tilladt at lede deres Bønne-Gudstjenester Morgen og Aften, som vi havde gjort ved andre Lejligheder. Jeg er fuldstændig overbevist om, at det var en særlig Indblanding af Forsnyet, der opvakte denne Følelse hos Befolkningen, og som tillige foraarjagede, at vi bleve ledte bort fra Faren.

Den næste Morgen, da vi vare komne til den Slutning, at vi næppe vilde have Held med os til at fuldende vor planlagte Tur, vendte vi tilbage, og efter at have standset Matten over paa to Steder naaede vi endelig Tepute, vort Hovedkvarter, fem og thyve Mil fra Festspladsen. Vi ankom dertil den 9. Juni om Aftenen, og i denne Nat fandt den store Katastrofe Sted, hvorved ca. 109 Indfødte og 14 Europæere mistede Livet. Sand og Jord bedækkede Vandet, hvor vi opholdt os, i en Dybde af seks til syv Tommer. Et fuldstændigt Mørke herskede indtil Kl. 11 om Formiddagen den næste Dag, og et skummelt Tusmørke afsluttede Dagen. Syv og thyve kraftige Stød føltes i tolv eller fjorten Timer, efter at det var begyndt. Rystelser føltes næsten daglig i de efterfølgende seks Uger. Paa Grund heraf maatte Kreaturerne, Faarene og Hestene drives ud af den Del af Vandet, for at de kunde erholde Føde. Faa Dage efter Udbruddet vendte vi atter tilbage til Søkyften paa vor Rejse til det Indre af Den. Vi besøgte Wairoa og fandt Indbyggernes Huse, Hotellerne og Skolen slemst ødelagte. Skolelæreren var en af de Dræbte. Dagene af Udbruddene vare ti Fod dybe ved Wairoa. Store Træer vare enten kastede eller blæste om; Vejene gjennem Skovene vare spærrede, og

Rejsen var meget vanskelig. De fra Bjærgtet udkastede Masjer ansloges at kunne bedække en Strækning paa en halv Kvadratmil i den ovenfor nævnte Dybde.

Jeg forlod Hjemmet for at udjøre en Mission med den Velsignelse udtalt paa mit Hovede af en Guds Tjener, at dersom jeg vilde gaa og udjøre en hæderlig Mission efter mine bedste Evner, skulde Guds Naad og Kraft staa mig bi, og jeg skulde vende tilbage til mit Hjem i uskadt Tilstand. Jeg er her et levende Vidne og bevidner for Dem og for Verden, at disse Begivenheder fandt Sted, og at jeg ved Forslynets hjærlige Haand blev vejledet til at undgaa den forfærdelige Ulykke.

Indflydelserne, som bevægede mig til at indtage min Stilling med Hensyn til Forslynets særegne Styrelse, ere følgende: I min Barndom nød jeg altid Livets Fornøjelser paa en uskyldig Maade, men paa samme Tid havde jeg en naturlig Urefsnghet for et almægtigt Væsen. Jeg havde min fri Vilje til at tage min egen Kurs med Hensyn til Gudsdyrkelse, og ved Overvejelse og Eftertanke, ved at adlyde Guds simple Befalinger og ved at leve i Overensstemmelse med dem er min Tro paa Gud tiltaget. Jeg betragter den Tildragelse, som jeg har berettet, i Forbindelse med andre, som Forslynets særegne Styrelse.

Med megen Agtelse

F. H. Wright.

(Juvenile Instructor.)

Ankomst.

Følgende Missionærer ankom fra Zion den 31. Juli:

Gustaf Johnson fra Mill Creek, Martin Jensen fra Redmond og John F. Peterson fra Salt Lake City, Utah.

Vi byde disse Brødre hjerteligt velkomne.

Beskikkelse.

Ældste Louis M. Christianen bestikkes til at præsidere over Aalborgs Konference.

Ældste Gustaf Johnson bestikkes til at arbejde i Stockholms Konference.

Ældste Martin Jensen bestikkes til at arbejde i Aalborgs Konference.

Ældste John F. Peterson bestikkes til at arbejde i Aarhus Konference.

Afsløsning.

Ældste Jens Christensen løses fra at præsidere over Aalborgs Konference.

Ældste Hyrum Nielsen løses fra at arbejde i Aarhus Konference.

Ældste Carl F. Fagergren løses fra at arbejde i Stockholms Konference.

Disse Brødre have udført en god Mission i Skandinavien og ere nu løste til at rejse hjem til Zion. Vi ønske dem en lykkelig Hjemrejse og Guds Belsignelse i Fremtiden.

Efteraars-Konferencer.

Konferencemoderne ville blive afholdte som følger:

Kristiania	Lordag og Søndag	den 3. og 4.	September.
Stockholm	—	—	" 10. " 11. —
Göteborg	—	—	" 17. " 18. —
Kjøbenhavn	—	—	" 24. " 25. —
Narhus	—	—	" 1. " 2. Oktober.
Malmö	—	—	" 8. " 9. —
Nalborg	—	—	" 15. " 16. —

George Christensen,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Filosofien af Evangeliet.

IX. Kapitel.

Opfyldelse af Profetier.

En Astronom er i Stand til at forudsige Sol- og Maaneformørkelser, fordi han kjender Lovene, der regjere de himmelske Legemer. Saaledes kan en Bondkone ogsaa forudsige, naar Tiden for Udflækning vil finde Sted, og hvilken Slags Fugle der vil fremkomme fra en bestemt Slags Æg, der ere anbragte til Udbrugning under en Fugl, fordi hun mange Gange har iagttaget Fænomener af denne Slags. Profeti er kun Forudsigelse i Ordets højeste Forstand. Vor himmelske Fader, som ikke alene kjender Lovene, der regjere den materielle Verden, men ogsaa de aandelige, moralske og fysiske Love, der regjere Menneskeheden, kan forudsige Fænomener henhørende til Menneskets sociale og religiøse Udvikling. Den, som er bekendt med Menneskets Oprindelse, baade

dets Styrke og Svaghed, og Indflydelsen og Udstrækningen af Mørkhedens Magter, kan forudsige Resultatet af den frygtelige Strid, der har været i Fremgang førend Verdens Grundlæggelse. Naar Mennesket i Lydighed mod Loven har opnaaet sin højere Udvikling og er blevet som en af Guderne, vil han uden Tvivl erholde Profetiens Gave. Endogsaa i sin nuværende Tilstand kan det siges, at enhver sand Poet, Filosof og Videnskabsmand besidder denne Gave i en vis Grad — i Sandhed i en saadan Grad, at han kan trænge ind i Universets Love og Mystrier, udover den almindelige, menneskelige Synskreds. Saaledes var Dampmaskinen forudsagt 1800 Aar, førend Watt hørte det første dybe, regelmæssige Vandedræt af denne Nutidens store Opfindelse. Saaledes var

den magnetiske Telegraf ventet ca. 300 Aar, jørend Nøglen's første Bank forkyndte dens Nærværelse. Naar Shakespeare skrev: „Jeg vil lægge et Bælte rundt omkring Jorden i Løbet af syrrtve Minutter“, da var det Poetens Instinkt, forenet med et Ønskast af Inspirationen, som stuede ind i et mørkt Kammer, mod hvilket Videnskaben var i Fremrykning. Bruno, Galilæi, Newton, Columbus og Washington modtog Straaler af dette celestiale Lys.

Der gøres den Indvending, at Skriftens Profetier ere omtaaede og indhyllede i et symbolisk Sprog. Denne Indvending hidrører fra en Misforstaaelse af Naturen og Hensigten med Profetierne, som ikke ere bekennte til at afføre Fremtiden for vor Nysgjerrighed, men for at vejlede os om vore nærværende Pligter og fremtidige Belsærd. Den største Del af Skriftens Profetier indeholde snarere Vejledninger om, hvorledes Menneskene skulle indrette deres Levemaade, end Beretninger om, hvorledes Gud agter at handle, og hvorledes han vil forholde sig.

Med Hensyn til Indvendingen imod Profetiens symboliske Sprog kan spørges, hvorledes kunne himmelske Ting blive aabenbarede til jordiske Mennesker paa anden Maade end ved jordiske Signelser? Hvem er bekendt med et eneste Ord i vort eget eller noget andet Sprog, der kan udtrykke en aandelig Tilstand eller et aandeligt Foretagende, som ikke symbolisk er Navnet paa en materiel Tilstand eller sysselt Foretagende? Aand, Sukommelse, Fantasi osv. ere hver især Symbol paa Talem. Paa hvilken Maade kunde Gud eller Mennesker gjøre os bekendt med Noget undtagen ved at vise os et Billede af det eller fortælle os, hvad det ligner? Det er simpelt hen ved Tegn eller Symbol. Det er det eneste Middel, ved Hjælp af hvilket vi kunne

bibringes himmelsk Sandhed eller Fremtidens Historie.

Naar derfor Skeptikeren fordrer, at Profetien skulde gives bogstaveligt, skrevet i Forvejen i historisk Stil, fordrer han med andre Ord, at Gud skulde gjøre den aldeles uforstaaelig.

Vi kunne hørte de mest værdifulde Oplysninger fra en symbolisk Tale; men Historie, som er skrevet forud, vilde blive endnu mere vanskelig at udthde end Ninives eller Ægyptens Inscriptioner eller de endnu mere dunkle central-amerikanske Hieroglyfer. Tænk for Eksempel, om Alexander havde læst Bancroft*) i Stedet for Daniel. Den hebraiske Profet kunde han forstaa; thi han oplydte selv en Del af Daniels Profetier, men hvad kunde han lære af at læse en saadan Beretning: „I Aaret 1847 efter Kristus erobrede de forenede Stater Mexico og tillagde sig Kalifornien.“ Han vilde sige: „I Aaret efter Kristus — hvad vil det sige? De forenede Stater, det maa bethde det græske Rige; men paa hvilken af Middelhavets Kyster kan Mexico og Kalifornien findes?“ Hvilken Oplysning kunde Aristoteles drage af den Kjendsgjerning, at den elektriske Telegraf blev opfundet i 1844? Kunde alle Roms Bismænd have tolket følgende Depeche til Julius Cæsar, dersom den var givet i profetisk Slyn: „Sebastopol blev rømmet i Nat efter at have udholdt et tre Dages Bombardement og en djævelsk Lid.“

Indskrænke vi Udsigten til to eller tre Aarhundreder, hvad kunde da Oliver Cromwell, med Bistand af hele det britiske Parlament, have gjort ved en profetisk Aabenbarelse af en enkelt Dagbladsartikel, skrevet i Forvejen for at underrette dem om, at „tre Kompagnier Soldater kom ned i Aftes fra Berwick

*) Bancroft er Navnet paa en berømt amerikansk Historiefriber.

til Southampton med et bestemt Jærnbane- tog, der gik med en Hurtighed af 54 Mil i Timen, iberegnet Stoppetiden, og bleve indstibede straks efter Ankomsten. Flaaden stak i Søen ved Middagstid med en stærk Storm blæsende lige stik imod fra Sydvest." Den Del af denne Artikel, som blev forstaaet, vilde anses for at være umulig og den urimelig end alle „Aabenbaringsens“ mytiske Symboler.

Det vilde være nødvendigt at ledsage den med en fuldstændig profetisk Historie om Dampmaskinen, Dampskibs- sejladss og Jærnbaner, førend de kunde komme til Forstaaelse af den.

Verden har antaget Guds Symboler for Martusinder tilbage, og det er for sent i Dag for Skeptikere at bespotte Tankens Love og Talens Form. Davids profetiske Salmer, Esaias himmelske Lov- prisninger, Ezechiels herlige Symboler, Salomons sirlige Ordsprog og Frelse- rens yndige Billeder vilde blive for- talte og beundrede Tider efter, at Par- lers, Newmans, Carlyles og Emersons omtaaede Abstraktioner ere forsvundne fra Jorden. De bibelske Symboler paa Videnskabens Torst, Mordets Blod, Tugtens Ris, Jærnsceptret, Bredens Fld, Retfærdighedens Sværd og Forsynet vilde fotografere deres Lektier paa Er- dringens Glade, medens den „positive Filofofi“ Taager flyde upaaagtede forbi til Forglemmelsens Land.

De profetiske Symboler ere tydelige nok til at blive forstaaede, efter at de ere gaaede i Dpfylde; men før dette ere de dunkle nok til at vildlede Bide- begjærligheden. Havde de været skrevne saaledes, at de fuldt ud kunde fattes i Forvejen, vilde de have været i Mod- strid med Menneskets fri Handel og Wandel ved at forarsage deres egen Dpfylde. De skjule Fremtiden til-

strækkeligt til at lade Mennesket føle sin Uvidenhed; de aabenbare nok til at bi- bringe Tro paa Gud, som regjerer Frem- tiden.

Guds Profetier ere ikke alene hans Forudsigelse om Noget, som sikkert vil indtræffe en Gang i Fremtiden, men over hvilket han ingen Kontrol har, — ligesom en Astronom forudsiger en Sol- formørkelse, som han hverken kan frem- skynde eller forhindre, — men det er Aabenbaringen om en Del af hans Hensigt med denne Verdens Unliggerer for at vi se, at Gud og ikke Mennesket er dens Regent. Vantroende føle Kraften af denne Aabenbarelse af Gud i hans Ord og drives til enhver mulig Venægtelse af Kjendsgjerningen. De føle instinkt- mæssigt, at Bibelens Profetier ere langt mere end blotte Forudsigelser. De vilde hellere begave ethvert Menneske paa Jor- den med den Kraft at kunne forudsige Fremtiden end indrømme Gud den Magt at regjere over Nutiden, hvilket disse Profetier gjøre Fordringer paa. Som Følge heraf se vi dem ofte tage Til- flugt til „Medier“ og Sandsigere af forskellig Slags.

Skiftens Profetier ere ofte Forud- sigelser, som baade ere enestaaende og uden Bage. Nationer kunne ikke gaa til Grunde, førend de ere opvoxsede til Nationer; Riger kunne ikke ødelægges, førend de ere blevne samlede. Babylon, Ninive, Damascus og Tyrus vare op- voksede og havde floreret i et Tusinde Aar, da Jonas, Micha, Hosaas og Esaias udtalte deres Dom over dem. Paa den Tid havde Menneskene ikke set et Rige blive ødelagt. Ved at tage den forbigangne Tid i Betragtning kunde de ikke vente Andet end Ulykke og Vel- færd med Hensyn til disse Stæder; ikke desto mindre forudsigte Profeterne disse Byers Ødelæggelse, som paa den Tid vare Nationernes Hovedstæder, mere

folkerige end dette Kontinent (Amerikas) paa nærværende Tid og i Besiddelse af Bygninger, som nu ligge i Ruiner, men hvis Stue anses som tilstrækkelig Erstatning for Faren og Nisjikoens ved en ti Tusinde Miles lang Rejse. Enhver Kirke, Forjamlingsaal, Skolebygning, ethvert Theater og Hospital i Salt Lake City kunde med Lethed have været indrettet paa Belus Tempels Grundvold. Paa dets første Etage var der Plads for hele Utahs voksne Befolkning, medens de tiloversblevne syv Etager endnu vilde have været aabne for Bablyons Indvaanere. Da Profeterne skrev deres Forudsigelser, var der bygget Mure rundt om Babel paa 350 Fods Højde, brede nok til, at seks Vogne kunde kjøre paa dem ved Siden af hverandre. Fra dets hundrede Kobberporte udgik Armeerne, der traadte Mennekenes Frihed under Fode og overgave deres Liv til en Dejpots Nis, som lod dræbe, hvem han vilde, og lod leve, hvem han fandt for godt at lade leve. Indenfor dens Mure var der samlet Forraad for tyve Aar, og Verden troede ikke, at nogen Fjende kunde træde indenfor dens Mure. Ikke desto mindre udtalte Guds Profeter en Odelæggelses Dom over den lige saa omfattende som Hovmodet og Ugudeligheden, der foraarjagede den. Tyrus, Asiens London, skulde blive til et Sted, hvorpaa Fiskegarnene udbredes (Ezechiel 16, 5.).

Den vantro Bolney siger: „Dens Handel er svundet ind til et ubetydeligt Fiskeri;“ men selv det indbefatter nogle faa bosiddende Indbyggere. Rabba i Ammon skulde blive til Græsgange for Kameler og Lejrplads for Faar.“ (Ezechiel 25, 5.) Lord Lindsay beretter, at han „kunde ikke sove, omgivet af dens Ruiner, paa Grund af Faarenes Brægen i Faarefoldene og Kamelernes Brægen fra Ruinerne.“ Faarefoldene

kræve deres arabiske Ejeres Nærværelse, som maa opslaa deres Bolig nær dens Ruiner. Men Odelæggelse, Ensomhed og fuldstændig Overladelse til Orkenens vilde Dyr er den tydeligt forudsigte Dom over den gamle Verdens stolte Hovedstad: „Og Babel, Nigernes Krone, Kaldæernes herlige Prydelse, skal blive, som da Gud omkastede Sodom og Gomorra. Den skal i Evighed ikke rejse sig, og den skal ikke bebos fra Slægt til Slægt, og ingen Araber skal opslaa Telt der, ej heller Hyrder lade Kvæg ligge der. Men Orkenens Wildt skal ligge der, og deres Huse skulle være fulde af hylende Dyr, og Strudser skulle bo der og Skovtroldre springe der. Og Ulve skulle tude mod hverandre i de forladte Huse og Drager i de lyftige Paladser.“ (Esaia 13, 19.—22.).

Enhver Rejsende bevidner Opfyldelsen af denne forunderlige Forudsigelse. „Det er en øde, ubeboet Ruin,“ siger Mignon, som, endstjønt han var fuldt bevæbnet og ledsaget af seks Arabere, ikke ved nogen som helst Belønning kunde bevæges til at tilbringe Natten blandt dens Ruiner paa Grund af den Frygt, han nærede for onde Aander. Saa fuldstændig er denne Projekti bleven opfyldt: „Sugen Araber skal opslaa sit Telt der.“ Den samme Røst, som samlede Kamelerne og Kvægstokkene i Rabbas Paladser, jamenttalte en Slags Beboere for Bablyons Paladser. Rabba skulde blive en Faarefold, Babel et Menageri for vilde Dyr, en meget betydelig Forskjel og meget usandsynlig. Alligevel lod en af de persiske Konger, efter at den var bleven ødelagt, dens Mure istandsætte og forvandlede den til et udstrakt Jagtgebet og jylde det med alle Slags vilde Dyr, og indtil denne Dag udhyle Aberne fra Stillehavs-Verne og Løverne fra Afrikas Orkener deres Vidnesbyrd om Sandheden

af Guds Ord. Det er kun saa Nar siden, at Sir H. R. Porter og Dr. Rich saa to majestætiske Løver i Ruinerne af Paladset.

Hvis Nationerne udvælges som Eksempler paa guddommelig Retfærdighed, vise de sig at være lige saa forskellige som deres Sentenser, af hvilke ikke to ere hinanden lig. Bedækkende et Fladerum saa stort som fra New York til San Francisco og med lige saa stor Forskjel paa Klimaet som i Landene mellem Kanada og Kuba, befolket med Menneker af enhver Farve og enhver Egenkab, fra Negeren, Trælleses Træl, til Bygherrerne af Colosjeum og Pyramiderne. Profetierne beskrive i deres egne udtrykfulde Symboler Nationerne, uagtet de ikke ere grundlagte, og Konger, som endnu ikke ere fødte, og som uden at vide det skulde udøve Guds Domme. De forudsige tillige over tredive Staters Fremtid.

Derjom for Eksempel en Profet vilde erklære, at New York skulde blive ødelagt og blive til et lille Fiskerleje, at Philadelphia skulde blive en Sump og aldrig blive beboet, at New Orleans skulde blive en tør, usrugtbar Ørken og Chicago fuldstændig fortæret af Ild og aldrig gjenopbygget, at Dphsning og Rundskab skulde forsvinde fra Boston og ingen Rejsende passere igjennem den mere, at Ny England skulde blive den laveste af Nationerne og ingen indfødt Amerikaner nogen Sinde blive Unionens Præsident, men at det skulde blive et Bytte for de mest barbariske Stammer, at Russerne skulde træde Washington under Fode i et Tusinde Aar, men at Gud vilde bevare Pittsburg og Salt Lake City midt under Ødelæggelsen — derjom alle disse Ting skulde finde Sted, vilde da noget Menneke vove at sige, at Profeten talte ved menneskelig Rundskab eller efter menne-

skelige Beregninger, og at han ikke var inspireret ved Guds Aand?

Dette var Karakteren af Profetierne angaaende Oldtidens største Nationers geografiske, politiske, sociale og religiøse Stilling.

Ved Fortidens Maade at føre Krig paa var Egypten et af de Lande, som lettest kunde forsvares i Verden. Begrænset som det var mod Øst af de høje Bjerge, mod Vest af det røde Hav, mod Vest af den brændende Ørken, var det i Stand til at forsvare Udmundingen af dens Flod ved Hjælp af en stærk Flaade og til hvert Aar at drukne en angribende Fjende ved Nilens Oversvømmelse. Egypten havde ikke alene vedligeholdt Uafhængighed, men havde udvidet sine Erhvervelser i et Tusinde Aar. Det havde bibragt den halve Verden Lærdom, Kunst, Videnskab og Religion og opnaaede dog først Hojden af sin Berømmelse og Udstrækningen af sin Indflydelse mange Aar efter, at Profetierne bleve udtalte imod det. Al ligevel var der profeteret:

„Og jeg vil gjøre Strømmene tørre og sælge Landet i de Dudes Haand og ødelægge Landet og dets Fjilde ved Fremmedes Haand, jeg Herren, jeg har talet det. Saa siger den Herre, Herre: ja, jeg vil tilintetgjøre Afguds billederne og lade Afguds billeder forsvinde fra Noph, og der skal ikke ydermere være en Fyrste af Egyptens Land.“

Den vantro Volney beretter saaledes Dpshldelsen af disse Forudsigelser:

„Saadan er Staten Egypten. Berøvet sine naturlige Ejendomme for tre og thve Aarhundreder siden har den set sine frugtbare Marker succesfibt blive et Rov for Perjerne, Macedoniernerne, Romerne, Grækerne, Araberne, Georgianerne og tilsidst for Tyrkerne. Mamelukkerne kjøbtes som Slaver og

indøvedes som Soldater, men snart anmasjede de sig Magten og valgte en Leder. Derjom deres første Grundlæggelse er en forunderlig Begivenhed, er deres Bedrøvelighed ikke mindre mærkværdig; de bleve efterfulgte i deres Pladser af Slaver, bragte frem fra deres oprindelige Land." (Volney's Travels, Vol. 1, Page 74.)

Gibbon, en anden Bantroende, beretter: „De mest fremtrædende Sultaner fra de barbariske og heytiske Dynastier vare selv forfremmede fra tartariske og circassiske Stammer, og de fire og tyve Dejer eller Militærchefer ere stedse blevene efterfulgte ikke af deres Sønner, men af deres Tjenere." (Decline and Fall, chap. 59).

Det er unødvendigt at erindre Læseren om, at Afgudsdyrkelse er udelukket fra Egypten. Hverten de nominale kristne Egyptere eller Muhamedanerne tillode Afgudsbilleder iblandt sig. Floderne ere tillige ved at udtørre. Paa en Dags Rejse vil man ved Nilens Delta passere fyrrethve udtørrede Vandstrømme, og den Rejsende maa føre Vand med sig, naar han besøger de ruinerede Byer, gennem hvilke Grækenes og Romernes Flaader en Gang flød.

Ligeledes er det profeteret: „Det skal blive ringe fremfor andre Riger og ikke ophøje sig ydermere over Folkene; og jeg vil gjøre dem ubetydelige, at de ikke skulle regjere over Folkene." (Ezechiel 29, 15.) (Fortsættels.)

Dødsfald.

William Smith, født i Kolding, Danmark, den 10. Marts 1838, døde i Elsinore, Utah, den 10. Juni 1898. Han døde som en trofast Sidste-Dages Hellig i Haabet om en herlig Opstandelse.

Hans C. H. Ramløse, født i Hjørring, Danmark, den 24. Juli 1822, døde i Salt Lake City den 12. Juni 1898. Broder Ramløse annammede Evangeliet i Danmark og emigrerede til Utah i Aaret 1877; han døde som en trofast Sidste-Dages Hellig og som en agtet og afholdt Mand.

Hans Peter Hansen, født den 15. April 1817 paa Skjtsgaard Ny Lasse, Bornholm, Danmark, døde i Salt Lake City den 8. Juli 1898. Han annammede Evangeliet i Danmark den 9. April 1878 og emigrerede til Utah Aaret efter. Broder Hansen levede og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Indhold.

Tale af Eldste Orson F. Whitney	241	Besikkelse	250
En stor Hungersnød	246	Afløsning	250
Red. Bem.:		Esteraars-Konferencer	251
En Eldstes Vidnesbyrd	248	Filosofien af Evangeliet	251
Antkomst	250	Dødsfald	256

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **George Christensen**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (B. Peterien).